

LENGYEL JÁNOS

Papírosok vére

– Nyugalom – mondta a mester, a bölcs mentor, ki már sokat megélt és sokat megért, mit az ifjú kívárni képtelen.

– Mindennek eljön az ideje, eljő a szerkesztő, ki felismeri írásaidban az érték csipkefodrait!

Egyszer már az író türelme is elfogy, az utolsó falat kenyérrel dőlnek le a falak, amik az elmét a nyugalom elfogyó szigetén tartják. Tarthatatlan állapot, miközben az örülettel szennyezett türelmetlenség óceáni türelemmel falja fel testét minden mohó hullámmal.

– A hullámmal sem én rendelkezem – gondolta az író, aki már régen nem alkot. – Miért is írna, hiszen ma már mindenki ír? Mindenki író, költő, képzőművész vagy egyéb alkotó.

– Mindent elvesznek tőlem az angolok, hiába írok, ha nem kell senkinek!

Idegen emberek, idegen arcok, idegen szívek, idegen szavak, idegen lét. Hát csoda, hogy tönkremegy idegem?

Még létezik, mert éheznek. Jó szóra, ölelésre, illatra, érzésre, terített asztalra. Az éhség megélesíti az elmét, tartja a közmondás. Ezért van hát annyi Nobel-díjas Etiópiában és Szomáliában, Grammy-díjas Bangladesben, Oszkár-vallottja Haiti rengésének, Radzsasztán porában Rotschildok fetrengenek. Közleményben deklarált közöny, ahogy a képernyő előtt ülve jóízűen költjük el vacsoránk, miközben a világ borzalmait nézzük.

Az ember közöny-ségesen tekint maga elé. Mindegyre fel. Mire fel? Kire lehet még felnézni egyáltalán? Egyáltalán érdemes-e még nézni? A látvány csak elszomorít. Engem, téged, de azt is, akit nézünk, mert tudja, nem együttérzésből érdekel sorsa.

Az író, türelme fogytán, elindult a városban. Hóna alatt paksaméta, fehér papírosok kesze-kusza halmaza, önkényes halmazállapot. A papírokba szavakat gyömöszölt lázas elmével. Izzadság szaga testén, agyverejték-termék a papírokon. Mik egykor szűzen vártak polcokon, hogy valaki végre eszméivel szennyezze be testüket.

A város megértően kísérté útján, tudta jól, mit érez. Őt sem értették meg soha. Az író sajnálta a várost, de leginkább mégis önmagát. Ha már

mások nem teszik, ő sem szívesen. Szívujját a sors szívtelességének tudta be. Érezte, ennek sincs értelme, csakúgy, mint az értelmetlenségnek. De ki dönti el tévedhetetlenül, hogy mi értelmes, és mi nem az?

Az író műveit cipelte. A természetes dolgokat nem hozzák létre. Az író a műveit cipelte. Az évek súlyos szavait, mondatait. Rongyosra olvasta Times New Roman-gondolatait. Azok mégis érintetlenek maradtak. Az író a műveit cipelte. Nem más, mint szellemi önkielégítés. Ágyában más elme meg sem fordult. Olvasatlanul hurcolta magával papírosait, mint elkeseredett sziszifuszi-poéta, ki újra és újra nekiveselkedik, hogy a meredek úton feljusson a literátum csúcsára.

A város hallgatagan figyelte, miközben testén, mint vérszívó paraziták nyüzsögtek az emberek. Emberrekkenő idő. Már megszokta. Már megszokták. Már meglopta, már meglopták. Már megtudta, már megtudták. Mégsem értett semmit az egészből, ezért hizlalta félelmét. Fél elmét szánt a célra. A maradék, életre nem elég.

Az író a közeli parkba ment. Meg nem született könyveit sétáltatta. A friss levegő jót tesz a szervezetnek. Nem volt tagja egynek sem. Létszámot nem növelt sehol, semmikor. Rossz helyre, rosszkor, rossz kor, bármikor.

A pázsit közepén megállt. A fűben eb-maradék lapult. Hóna alatt a paksaméta. Tapéta zöld fűszálak testére. Nyomuk sem lesz már estére, a gondolatok vesztére. Az író érezte, nem tudja, mit tesz, de bänni fogja nagyon. Életében e pillanat az, amikor kezéből kifolyt a nagyon. Végleg. Pusztítva törve át agyon.

– Legyen hát, mit rosszakaró elmeharang kongatott csonthüvely mélyén álmatlan éjszakák csendjére firkálva grafiti-árnyakat!

Az író a zöldre vetette papírosait. Fehéren villogtak, mint hiéna sziréna az íriszt marcangolva, szemkehely nedvét lefetyelve. Kérdés-érzésekre felelve. Feleslegesen.

Egy halom. Nézte, látta. Ott volt ő, az író, aki már nem ír. Analfabéta lett jobbja. Balja nem sikerült, csak sejtelem. A tv-ben látta, szájjal és lábbal is lehet írni, festeni. Érezte, ő már elég feslett. Álljon meg a szó egy szóra! Ezt neki kellett kimondania:

– Elég!!!

Elég a papír, elhamvad teste, s vele a gondolat. Serceg, mint tábortűz fölött a szalonna. Mégsem ég. Még nem elég. Az öngyújtóból kifogyott a szufla, a dobozból elfogytak Irinyi szálai. Zsebében nem volt más, csak egy karcsú penge.

A fű zöldje befogadta a papíros fehérjét, pirosat tetejébe csuklójából ereszt.